

Madarokról és fákról

Nemrég ünnepeltük a madarakat és fákat. Ha a felnőttek körében nem is, de a napköziben, iskolákban biztosan esett jó néhány szó erről a napról és főszereplőiről. A világnapon, melyet mindig május 10-n tartanak, nagy figyelmet fordítunk a természetvédelem eme területére, a hasznos madarak és védelmük ismertetésére. Környezetünk gyakori, mindennapos csodái ők, a fák és madarak.

Lassan fél éve mindennapos nálunk a madarak és fák megfigyelése. Kisfi-am ébredése után pár perccel rögtön az ablakba kérezkedik. Szemügyre veszi az ott magasodó fenyőfa terebélyes ágait és azok minden icinke-picinke lakóját. Ha ebédel, az etetőszékből vizsgálja, hogy felültek-e a gerlék a tömbházak között húzó drótokra. Ha sétálunk, örömeben leül a földre, hogy még zavartalanabban, részletekbe menően követhesse a verebek ugrálását, porban fürdőzését, a csókák falatkeresését, a fakopáncs munkálkodását. Iga-

zi megfigyelő, rácsodálkozó kis lény, akár csak Csipike, a bizonyára mindannyiótok által ismert törpe, aki forrás vizében egykettőre megmosdott, tornázott egy sort, nehogy elhízzon, aztán frissen munkához látott. Ellenőrizte a virágokat, eléggé illatosak-e, letörölte a levelekről, szirmokról a szélhordta virágport, mert minek az oda, majd egy fűszállal megcsiklandozta a Madár csórét, hogy énekeljen. Érdeemes újratulnunk tőletek, gyermekektől a természet iránti kíváncsiságot, vonzódást, szeretetet, és együtt élvezni annak örömeit.

A bátor tengelice

Iszonyú tél volt. Farkasordító hideg. Viharos szél kavarta a havat, egyik-másik madár röptében fagyott meg. A rémült madarak a falu templomának eresze alá gyűltek: az erdőben már nem lehetett kibírni. Mindegyik sirt, jajongott, annyira fázott. Akkor a sas, a madarak királya így szólt:
– Nincs mit tennünk, tüzet kell lopnunk valahol. Az emberek az égből lopták a tüzet. Megtehetjük mi is.

– Helyes! Jól beszél! Igaz! Bölcs beszéd! – csipogták, károgták, vijjogták mindenfelől az összesereglett madarak.
Igen ám, de ki lopjon tüzet az égből? A sas azt bizonygatta, hogy ő király, ő nem lothat. A nagy madarak mindenféle kibúvót kerestek: egyiknek lefagyott a szárnya, a másik sántít a bal lábára, a harmadiknak hiányzik egy farktolla, a negyediknek... már nem is tudom, mi baja volt.
A sas úgy döntött, hogy valamelyik apró madárnak kell er-

re a nagy feladatra vállalkoznia. De a pinty azt mondta, hogy ő csak énekelni tud, lopni nem. A többi is mondott valamit, hogy ne neki kelljen mennie.
Akkor előállt a tengelice, és féltékeny mondta:
– Én szívesen elmegyek, csak ne veszekedjetek.
El is indult. Szállt egyenesen föl az égből, szállt sokáig, végre a nap közelébe ért. Majd megsült szegény, de nem nyugodott addig, míg egy tüzes napsugarat a csőrébe nem fogott. Majd megvakult a fénytől, tolla pedig leperzselődött a forróságtól. De nem hagyta magát, vitte a didergő föld felé a napsugarat.

A madarak gyülekezete már messziről érezte, hogy közeledik a tengelice az égi tűzzel. Érezték mindnyájan, mert enyhe szellő lebbent, világosabb lett a mennybolt, csöpögni kezdett az eresz, megrokkant a hó. Mire a tengelice leért a földre, már nyíltni kezdett a hóvirág, és a fű is nyújtogatta friss zöldjét az ég felé.
A madarak nagy örömben, hogy nem kell már fagyoskodniuk, észre sem vették a tengelice csupaszságát. Csak a szarka látta meg. Menten csörögni kezdett, a többi madár megcsúfodárossan nevetett a bátor tengelicecén. Ám a kis madarak

köréje gyűltek, és gyorsan felöltöztették. A pírók is adott neki egy tollat, a sárgarigó is. A fekete rigó sem sajnált tőle egy farktollat, a vörösbegy pedig sapkát adott neki. Alig akadt madár, aki ne ajándékozott volna legalább egy kis tollpihét a hős madárnak, aki megmentette őket a fagyhaláltól. Végül pedig, amikor már szépen felöltöztették, zengő kórusban dicsérték meg tettét.
Azóta a tengelice minden tél végén lehozza csőrében a napsugarat, és tavasz lesz a földön. És azóta olyan furcsa a ruhája: biborszínű a sapkája, és folt hátán folt a köpönyege

Mi lehet ő? Találd meg a megfelelő képet!

Fúr-farag, de mégsem ács, kopog, mint a kalapács. Fák orvosa, doktora, erdőben az otthona.

Az erdőt járja, nevét kiabálja.

Tó vizében lépeget, békák veszedelme, békát fog, és messze néz, fél lábon merengve.

Tavasszal kap levelet, s ősszel küld csak választ, de nem egyet, nem is kettőt, hanem sok-sok százat.